

Arrest

nr. 132 635 van 31 oktober 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 februari 2014 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van een duurzame relatie met een Poolse onderdaan.

Op 10 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 augustus 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 07.02.2014 werd ingediend door:

Naam: G. Voorna(a)m(en): C.

Nationaliteit: Turkse Geboortedatum: (...)1990

Geboorteplaats: Altindag RR: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:3

x De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Overeenkomstig art. 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 dient een persoon die op basis van wettelijke samenwoning met een EU-burger het verblijfsrecht wenst te bekomen aan te tonen een duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden met deze EU-onderdaan. Dit kan op drie manieren. Ofwel door aan te tonen ten minste, voorafgaand aan de aanvraag, 1 jaar onafgebroken te hebben samengewoond. Ofwel door aan te tonen dat de partners elkaar ten minste twee jaar kennen, dat zij gedurende die periode regelmatig contact hebben onderhouden en dat zij elkaar in die periode minstens drie keer hebben gedurende in totaal minimaal 45 dagen.

Ofwel dat ze een gezamenlijk kind hebben.

Uit de 'Verklaring van wettelijke samenwoning' blijkt dat deze is afgesloten op 21.10.2013. Pas sinds 14.01.2014 is betrokkene ingeschreven op hetzelfde adres als de partner (zie rijksregister). Op deze manier is de duurzame relatie alvast niet bewezen.

Wat betreft de tweede mogelijkheid werden wellicht de bewijsstukken voorgelegd, met name een aantal foto's en het paspoort van betrokkene met in- en uitreisstempels. Op basis van enkel en alleen deze foto's en het paspoort kan er echter niet toe besloten worden dat betrokkenen én elkaar reeds 2 jaar kennen voorafgaandelijk aan de aanvraag, én gedurende die twee jaar regelmatige contact hebben onderhouden én elkaar gedurende deze periode minstens 3 keer hebben ontmoet gedurende in totaal minimaal 45 dagen. Een aantal van de voorgelegde foto's waar betrokkenen samen op te zien zijn, zijn duidelijk gefotoshopt, andere zijn dit niet. Echter, is het niet duidelijk in welke context de foto's genomen zijn, ter gelegenheid van wat en wat ze dus verder nog kunnen bewijzen betreffende de aard van de relatie (stabiel en duurzaam?). Het paspoort van betrokkene bevat een aantal in- en uitreisstempels van Europa. Op zich bewijst dit echter niet dat betrokkene en de EU-partner elkaar toen hebben ontmoet. Betrokkene kan ook voor familiebezoek of in het kader van het werk in Europa zijn geweest. Het stabiel en duurzaam karakter van deze partnerrelatie is dus evenmin overeenkomstig de tweede mogelijkheid afdoende bewezen.

Wat betreft de derde mogelijkheid blijkt nergens uit het dossier dat het kind dat deel uitmaakt van het gezin en op de foto's te zien is, een gemeenschappelijk kind zou zijn van het koppel. Vandaar dat ook de derde manier om de stabiliteit en duurzaamheid van de relatie te bewijzen niet vervuld is.

Gezien bovenstaande opmerkingen kan niet worden vastgesteld dat aan de voorwaarden tot het verblijfsrecht is voldaan. Het Al dient te worden ingetrokken.

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij een aanvraag heeft ingediend op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 52, §4, 5de lid een bevel om het grondgebied te verlaten hier van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het materieel motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een

behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen, omdat uit het administratief dossier wel blijkt dat partijen een relatie hebben van minstens 2 jaar.

De duurzame relatie is bewezen a.d.h.v. de volgende documenten:

- 1. Foto's met oude data;*
- 2. Paspoort met in-en uitreisstempels;*
- 3. Getuigenverklaringen*

Het middel is gegrond.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de unie, daar hij onvoldoende heeft aangetoond een duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden met de EU-onderdaan. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker betoogt dat de motieven kennelijk onredelijk zijn, waarmee hij aangeeft de motieven te kennen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Verzoeker betoogt dat uit de voorgelegde stukken wel degelijk blijkt dat hij een relatie van minstens 2 jaar onderhoudt. Verzoeker verwijst naar de foto's, het paspoort en de getuigenverklaringen.

De Raad stelt vast, samen met de verwerende partij in de nota met opmerkingen, dat er geen 'getuigenverklaringen' zijn voorgelegd blijkens de stukken van het administratief dossier. Verzoeker toont dit ook niet aan. Verzoeker kan aldus verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met getuigenverklaringen die niet ter kennis zijn gebracht aan verweerder.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de foto's en het paspoort het volgende gemotiveerd:

“Wat betreft de tweede mogelijkheid werden wellicht de bewijsstukken voorgelegd, met name een aantal foto's en het paspoort van betrokkene met in- en uitreisstempels. Op basis van enkel en alleen deze foto's en het paspoort kan er echter niet toe besloten worden dat betrokkenen én elkaar reeds 2 jaar kennen voorafgaandelijk aan de aanvraag, én gedurende die twee jaar regelmatige contact hebben onderhouden én elkaar gedurende deze periode minstens 3 keer hebben ontmoet gedurende in totaal minimaal 45 dagen. Een aantal van de voorgelegde foto's waar betrokkenen samen op te zien zijn, zijn duidelijk gefotoshopt, andere zijn dit niet. Echter, is het niet duidelijk in welke context de foto's genomen

zijn, ter gelegenheid van wat en wat ze dus verder nog kunnen bewijzen betreffende de aard van de relatie (stabiel en duurzaam?). Het paspoort van betrokkene bevat een aantal in- en uitreisstempels van Europa. Op zich bewijst dit echter niet dat betrokkene en de EU-partner elkaar toen hebben ontmoet. Betrokkene kan ook voor familiebezoek of in het kader van het werk in Europa zijn geweest. Het stabiel en duurzaam karakter van deze partnerrelatie is dus evenmin overeenkomstig de tweede mogelijkheid afdoende bewezen.”

Verweerder oordeelt met betrekking tot de foto's, waarvan sommigen 'gefotshopt' zijn, dat niet duidelijk is in welke context de foto's zijn genomen, ter gelegenheid van wat en wat ze verder nog kunnen bewijzen betreffende de aard van de relatie. Verzoeker weerlegt dit motief niet door opnieuw te verwijzen naar de foto's. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat het stabiel en duurzaam karakter niet kan worden afgeleid uit de foto's. Het komt de Raad overigens niet toe om de bewijswaarde en de pertinentie van voornoemde stukken te beoordelen omdat de feitenappreciatie toekomt aan verweerder (RvS 17 juni 2002, nr. 107.903).

Verweerder oordeelt met betrekking tot het paspoort dat de in- en uitreisstempels van Europa niet bewijzen dat betrokkenen elkaar hebben ontmoet. Verzoeker kan ook voor familiebezoek of in het kader van werk in Europa zijn geweest. Ook hier weerlegt verzoeker dit motief niet door opnieuw te verwijzen naar het paspoort. Het is niet kennelijk onredelijk om uit de periodes die verzoeker op het Schengengrondgebied verbleef niet af te leiden dat betrokkenen elkaar drie keer hebben ontmoet gedurende minstens 45 dagen. Verzoeker toont aldus geen schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Verder zet verzoeker niet uiteen op welke wijze de overige aangehaalde beginselen in het middel zijn geschonden door de bestreden beslissing, waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Verzoeker beperkt zijn uiteenzetting tot een louter theoretisch betoog over bepaalde beginselen doch zet niet *in concreto* uiteen hoe deze beginselen door de bestreden beslissing worden geschonden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”. Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M. De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn partner en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Indien het recht op verblijf zal worden geweigerd zal verzoeker gescheiden worden van zijn partner met wie hij een duurzame relatie heeft.

Mevr. M. B. heeft geen banden met Turkije, zodat van haar niet kan verwacht worden dat zij haar partner in Turkije zou vervoegen. Dit zou een schending zijn van het evenredigheidsbeginsel.”

2.4 Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de

openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu refereert de verzoeker aan een gezinsleven met zijn partner.

De Raad merkt op dat de verwerende partij het recht op verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker weigert om reden dat hij niet afdoende heeft aangetoond over een duurzame en stabiele relatie conform de wettelijke bepalingen ter zake te beschikken. Noch het bestreden bevel noch de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden houdt een absoluut verbod in voor de verzoeker om het grondgebied van het Rijk te betreden. Van zodra verzoeker kan aantonen dat hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet voor het verkrijgen van een recht op verblijf, staat het hem vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat verweerder om het even welk verblijfsrecht wenst te weigeren.

In dit opzicht is er slechts sprake van een tijdelijke scheiding. Tevens kan verzoeker niet ontkennen dat hij zijn relatie gestart is op een ogenblik dat hij reeds illegaal op het grondgebied vertoefde. Zowel hij, als zijn partner wisten aldus dat er mogelijks een verwijdering van het grondgebied kon volgen, gelet op het precaire verblijf van verzoeker. Verder zet verzoeker geen hinderpalen uiteen die zouden verhinderen dat het bestaande gezinsleven in zijn land van herkomst zou kunnen worden verder gezet.

Waar de verzoeker terloops ook verwijst naar de rechten op huwelijk, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoeker is gehuwd of de intentie heeft om te huwen. Op dit punt mist het middel feitelijke grondslag: de verzoeker heeft zich in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden geenszins op enige huwelijksband beroepen.

De verzoeker toont verder, met zijn overwegend theoretisch betoog waarbij op algemene wijze verwezen wordt naar rechtspraak van de Raad van State zonder te concretiseren dat hij zich in een gelijkaardig geval bevindt, niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn partner in haar land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin met haar te vormen. Onder deze omstandigheden kan niet worden aangenomen dat de verweerder een incorrecte of kennelijk onredelijke belangenafweging heeft doorgevoerd tussen het algemeen belang en de persoonlijke belangen van de verzoeker of dat er op de Belgische Staat enige positieve verplichting zou rusten om de verzoeker toe te laten tot een verblijf op het grondgebied op grond van zijn partnerband.

Een schending van de aangehaalde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN